

Η Χριστουγεννιάτικη Ιστορία (πρωτότυπος τίτλος: A Christmas Carol) είναι μια νουβέλα του Άγγλου συγγραφέα Καρόλου Ντίκενς που πρωτοδημοσιεύτηκε στις 19 Δεκεμβρίου 1843. Αναφέρεται στην ιδεολογική, ηθική και συναισθηματική μεταστροφή του παράξενου και τσιγκούνη Εμπενίζερ Σκρουτζ μετά την υπερφυσική επίσκεψη που δέχτηκε από τον πεθαμένο συνetaίρο του Τζέικομπ Μάρλεϊ και από τα φαντάσματα των Χριστουγέννων του Παρελθόντος, του Παρόντος και του Μέλλοντος. Η νουβέλα είχε άμεση επιτυχία και αποδοχή τόσο από το κοινό όσο και από τους κριτικούς.

Διαβάστε περισσότερα:

<https://www.akousenabiblio.com/christoygenniatiki-istoria-karolos-ntikens/>

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Σε λίγο, ένα άλλο φάντασμα, τυλιγμένο στην όμιχλη, προχώρησε αργά προς τον Σκρουτζ. Παρατήρησε ότι το Πνεύμα αυτό φορούσε μία τεράστια μαύρη κάπα και μία κουκούλα που τοῦ ἔκρυβε ἐντελῶς τὸ πρόσωπο. Ὁ Σκρουτζ παραλίγο νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο του.

«Θὰ πρέπει νὰ εἶσαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Μέλλοντος», ψιθύρισε. «Τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον; Ἴσως ν' ἀλλάξω... Εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω».

Παρὰ τὰ γενναῖα του λόγια, ὁ Σκρουτζ φοβόταν τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ φάντασμα, ὥστε τὰ πόδια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνει βῆμα. Τὸ Πνεῦμα παρέμεινε ἀκίνητο περιμένοντας ὑπομονετικὰ τὸν Σκρουτζ μέχρι νὰ συνέλθει. Ἐπειτα κινήθηκε ἀθόρυβα. Καὶ ὁ Σκρουτζ τὸ ἀκολούθησε σὰν νὰ τὸν τύλιξε ἡ κάπα τοῦ Πνεύματος, ποὺ τὸν παρέσυρε στὸ ἄγνωστο.

Κοσμοσυρροὴ καὶ ὀχλαγωγία στὸ χρηματιστήριο. Τὸ Πνεῦμα μὲ τὸν Σκρουτζ ἀνάμεσα στοὺς χρηματιστὲς καὶ στοὺς ἐμπόρους. «Πότε πέθανε;» ρώτησε κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος. «Χθὲς βράδυ, νομίζω», ἀπάντησε ἓνας ἄλλος. «Δὲν πιστεύω νὰ πάτησε κανεὶς στὴν κηδεία του», σχολίασε ἓνας τρίτος. «Ἐπιτέλους ξεκουμπίστηκε... Τὸν σιχαίνονταν ὅλοι!».

Ὁ Σκροϋτζ ἔνιωσε οἶκτο γι' αὐτὸν ποὺ μιλοῦσαν. Ἀναρωτήθηκε γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸν ἔφερε τὸ Πνεῦμα σὲ τοῦτο τὸ μέρος. Ἐπειτα ἀναγνώρισε κάποιον ἄλλο χρηματιστὴ στὴ συνηθισμένη του θέση. Μάταια ὅμως ἔψαξε νὰ βρεῖ καὶ τὸν ἑαυτοῦ.

«Ἴσως», σκέφτηκε, «ὁ Σκροϋτζ τοῦ μέλλοντος θὰ παρατήσῃ τὶς συναλλαγές καὶ θὰ στραφεῖ πρὸς ἄλλες δραστηριότητες...».

Γύρισε νὰ ρωτήσῃ τὸ Πνεῦμα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνει. Σήκωσε μόνο τὸ χέρι καὶ ἔδειξε μὲ τὸ μακρὺ του δάχτυλο πρὸς κάποια κατεύθυνση. Ἦταν καιρὸς νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Ὁ γέροντας ἔνιωσε νὰ διαπερνᾷ τὴ ραχοκοκαλιά του κρῦος ἰδρώτας.

Ἐφτασαν σὲ μία κακόφημη γειτονιά τῆς πόλης. Ὁ Σκροϋτζ δὲν εἶχε ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ. Στὴν ἄκρῃ ἐνὸς βρώμικου στενοῦ βρισκόταν ἓνα ἄθλιο καταγώγιο-φωλιά λωποδυτῶν! Μέσα, τρεῖς κλέφτες, ἓνας ἄντρας καὶ δυὸ γυναῖκες, μὲ τρύπια ροῦχα, μοιράζονταν τὴ λεία τους. Οἱ πεταμένες πάνω στὸ πάτωμα κουρτίνες ἦταν ἴδιες μ' ἐκεῖνες τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ Σκροϋτζ.

«Καλὰ ποὺ κάναμε καὶ τὰ ἀρπάξαμε», κακάρισε ἡ μία γυναῖκα. «Ἐτσι κι ἄλλιῶς, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὰ πράγματά του», πρόσθεσε ὁ ἄντρας.

«Ἄ τὸ γέρο-τσιγκούνῃ», ἔβρισε ἡ ἄλλη γυναῖκα. «Ἄν ἦταν ἐντάξει ἄνθρωπος, κάποιος θὰ βρισκόταν δίπλα του τὴν ὥρα ποὺ πέθαινε». Ὁ Σκροϋτζ παρακολουθοῦσε ἀηδιασμένος τὴν κουβέντα τους. «Πνεῦμα», φώναξε. «Πᾶμε νὰ φύγουμε, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο μέρος». Ἀλλὰ ἡ σιωπὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα.

«Πνεῦμα», κλαπούρισε ὁ Σκροϋτζ, «βοήθησέ με νὰ ξεχάσω τούτῃ τὴ θλιβερὴ σκηνή. Πήγαινέ με σ' ἓνα μέρος ὅπου οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν εὐγενικὰ γιὰ τοὺς νεκρούς...».

Τὸ Πνεῦμα τὸν ὁδήγησε τότε σὲ δρόμους γνωστούς, πίσω στὸ σπῆτι τοῦ Μπόμπ Κράτσι. Ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Ὅμως τὸ φτωχικὸ δωμάτιο ἦταν παράξενα σιωπηλὸ.

«Δὲ θὰ ἀργήσῃ ὁ πατέρας σας», εἶπε ἡ κυρία Κράτσιτ. «Ἔχει καθυστερήσῃ μόνο λίγα λεπτά», εἶπε κάποιον ἀπὸ τὰ παιδιὰ. «Τοῦτες τὶς μέρες βαδίζει πιὸ ἀργά».

«Ἄχ!» ἀναστέναξε ἓνα ἄλλο. «Ὅταν κουβαλοῦσε τὸν Τίμ στοὺς ὄμους ἐρχόταν τρεχάτος γιὰ τὸ σπῖτι».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μπόμπ Κράτσιτ μπήκε στὸ σπῖτι. Εἶχε τὰ μάτια κατακόκκινα σὰν νὰ εἶχε κλάψει. Χαιρέτησε ὅμως τρυφερὰ ἓνα-ἓνα τὰ παιδιὰ του. Ἐπειτα εἶπε: «Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσουμε τὸ μικρούλη μας τὸν Τίμ, ἔτσι; Ἡ ἀνάμνηση τοῦ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εὐγενείας του θὰ μᾶς κρατῇ γιὰ πάντα ἐνωμένους!».

«Ναὶ! Ναὶ!» φώναζαν τὰ παιδιὰ. «Ἔ, τότε, μὲ κάνετε νὰ νιώθω εὐτυχισμένος», ἀπάντησε ὁ Μπόμπ «πολὺ εὐτυχισμένος!».

Ἀγκαλιάστηκαν ὅλοι. Καὶ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια τοῦ Σκροῦτζ.

«Πνεῦμα», εἶπε ὁ Σκροῦτζ, «σὲ λίγο θὰ χωρίσουμε. Δὲ θὰ μοῦ ἐξηγήσεις τὸ νόημα ὅλων αὐτῶν; θὰ ἤθελα νὰ δῶ καὶ τὴ δική μου πορεία στὸ μέλλον».

Ξαναβγῆκαν στὸ δρόμο καὶ προχωρώντας, βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σκροῦτζ. Τὸ Πνεῦμα δὲν εἶχε πρόθεση νὰ σταματήσει. Τὸ μακρὺ του δάχτυλο ἔδειχνε ἐμπρὸς.

«Σὲ παρακαλῶ, ἄφησε μὲ μία στιγμὴ νὰ δῶ πῶς θὰ εἶμαι στὸ μέλλον», ἱκέτευσε ὁ Σκροῦτζ. Τὸ Πνεῦμα κοντοστάθηκε σιωπηλὸ. Ὁ Σκροῦτζ κοίταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀναγνώρισε τὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ ἡ ἐπίπλωση δὲν ἦταν πλέον ἢ δική του καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα δὲν ἦταν ὁ Σκροῦτζ! Τὸ Πνεῦμα, ἀμίλητο πάντα, προχώρησε. Ὁ Σκροῦτζ ἀκολούθησε τὰ βήματά του. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἔφτασαν σὲ μία καγκελόπορτα. Ὁ Σκροῦτζ γούρλωσε τὰ μάτια. Ἦταν τὸ νεκροταφεῖο. Τὸ Πνεῦμα πῆγε καὶ στάθηκε ἐμπρὸς ἀπὸ ἓναν τάφο. Ὁ Σκροῦτζ πλησίασε τρέμοντας. Πάνω στὴν ταφόπλακα διάβασε χαραγμένο τὸ ὄνομά του: «ΕΜΠΕΝΕΖΕΡ ΣΚΡΟΥΤΖ».

«Μά, τότε, στὸ χρηματιστήριον θὰ πρέπει νὰ μιλοῦσαν γιὰ μένα», κλαψούρισε, «καὶ οἱ κλέφτες λήστεψαν, μόλις πέθανα, τὸ δικό μου σπῖτι!».

«Πνεῦμα, βοήθεια, βοήθεια!» φώναξε. «Δὲν θέλω νὰ τελειώσει ἔτσι ἡ ζωὴ μου. Μπορῶ... θέλω νὰ τὴν ἀλλάξω. Τὰ μαθήματα τῶν τριῶν πνευμάτων δὲν θὰ πᾶνε χαμένα. Μπορεῖς νὰ ἀλλάξεις τὸ μέλλον μου;».

Πάνω στὴν ἀγωνία τοῦ ὁ Σκροῦτζ ἀγκάλιασε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὴ μέση. Ἀλλὰ ἡ κάπα ἦταν ἄδεια -τὸ Πνεῦμα ἔγινε ἀτμός- καὶ ὁ Σκροῦτζ ἀγκάλιαζε στὴν πραγματικότητα τὸ κάγκελο τοῦ κρεβατιοῦ του! Ναί, τοῦ δικοῦ του κρεβατιοῦ! Βρισκόταν πάλι στὴν κρεβατοκάμαρά του. Ἀνακουφισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κλαίγοντας καὶ γελώντας, ἔτρεξε νὰ ἀγγίξει τὶς κουρτίνες. Ἦταν ἐκεῖ, στὴ συνηθισμένη τοὺς θέση. Βάλθηκε νὰ χοροπηδᾷ σ' ὅλο τὸ σπίτι γεμάτος εὐτυχία. Ὅλα ἦταν στὴ θέση τους! Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει! Καὶ τὴ μεγάλη του χαρὰ διέκοψαν μόνο οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ χτυποῦσαν χαρούμενες σ' ὅλη τὴν πόλη.

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Σκροῦτζ ἔτρεξε κι ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό, ἀλλὰ τὸ πρωινὸ εὐχάριστο. «Τί ἡμέρα εἶναι σήμερα;», ρώτησε ἓνα ἀγόρι ποὺ περνοῦσε ἀπὲξω. «Σήμερα ἔχουμε Χριστοῦγεννα!».

«Ἄ τότε, δὲν τὰ ἔχασα», φώναξε ὁ Σκροῦτζ. «Τὰ πνεύματα ἔκαναν τὴ δουλειὰ τοὺς μέσα σε μία μόνο νύχτα!».

«Ἀγόρι μου», ξαναεῖπε στὸ παιδί. «Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, στὸ χασάπη καὶ πές του νὰ μοῦ φέρει τὴ μεγαλύτερη γαλοπούλα του. Θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα σελίνι, ἴσως καὶ τρία, ἂν ἐπιστρέψεις μέσα σὲ πέντε λεπτά».

Τὸ παιδί δὲ δίστασε στιγμή. Ἐτρεξε γρήγορα καὶ ξαναγύρισε λαχανιασμένο, παρέα μὲ τὸν κρεοπώλη, ποὺ κουβαλοῦσε μία τεράστια γαλοπούλα.

«Θὰ τὴ στείλω στὸν Μπόμπ Κράτσιτ», κρυφογέλασε ὁ Σκροῦτζ, «χωρὶς νὰ μάθει ποιὸς τοῦ τὴ δώρισε».

Τὸ πουλὶ ἦταν τόσο βαρὺ, ὥστε ὁ Σκροῦτζ ἀναγκάστηκε νὰ καλέσει ἓνα ἀμάξι γιὰ νὰ τὸ μεταφέρει ὡς τὸ σπίτι τοῦ κλητῆρα του. Ὁ Σκροῦτζ, χαμογελῶντας, πλήρωσε τὸ ἀγοράκι, τὸ χασάπη καὶ τὸν ἀμαξῶ. Ἐνιωθε ὑπέροχα.

Ὁ Σκροῦτζ ἔκανε τὸ μπάνιο του, φόρεσε ἓνα καθαρὸ κοστούμι καὶ βγῆκε περίπατο. Βάδιζε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὴ ράχη, παρατηρῶντας τοὺς περαστικούς. Ὅλοι ἦταν χαρούμενοι. Μερικοὶ τοῦ εὐχήθηκαν «Καλὰ Χριστοῦγεννα!». Ὁ Σκροῦτζ ὁμολόγησε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει πιὸ εὐχάριστα λόγια. Στὸ δρόμο συνάντησε ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους ποὺ τὴν προηγούμενη τὸν εἶχαν ἐπισκεφθεῖ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴ βοήθειά του γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

«Καλὲ μου κύριε», τοῦ φώναξε «πῶς εἶστε;».

Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησίασε, ὁ Σκροῦτζ τοῦ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτί. Ἐκεῖνος τὸν κοίταξε κατάπληκτος. «Μιλᾶτε σοβαρά, κύριε Σκροῦτζ;» φώναξε. «Μὰ εἶστε πολὺ γενναιόδωρος!». «Μὴ μὲ εὐχαριστεῖτε», τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκροῦτζ. «Κάντε μόνο τὸν κόπο νὰ περάσετε μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σύντομα, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Θὰ εἶναι δική μου εὐχαρίστηση!».

Στὸ τέλος, ὁ Σκροῦτζ κατέληξε ἐμπρὸς στὸ σπίτι τοῦ ἀνιψιοῦ του. Δίστασε γιὰ λίγο στὸ κεφαλόσκαλο. Ἀλλὰ μετὰ πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

«Τὸ ἀφεντικό σου εἶναι μέσα;» τὴ ρώτησε.

«Μάλιστα, κύριε. Περᾶστε. Κάθεται ἤδη μὲ τὴ σύζυγό του καὶ τοὺς καλεσμένους στὸ τραπέζι, θὰ σᾶς δείξω...».

«Δὲ χρειάζεται, καλὴ μου», τῆς ἀπάντησε ὁ Σκροῦτζ. «Γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ σπιτάκι». Ἄνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ ἔχωσε τὸ κεφάλι μέσα.

«Φρέντ», ρώτησε, «μπορῶ νὰ περάσω;».

«Ποιὸς εἶναι;» ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Σκροῦτζ γυρνώντας τὸ κεφάλι του.

«Ὁ θεῖος σου ὁ Σκροῦτζ», τοῦ ἀπάντησε. «Ἦρθα γιὰ τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι πὺν μὲ κάλεσες!».

Ὁ Φρέντ καὶ ἡ γυναῖκα του χάρηκαν πολὺ πὺν τελικὰ ὁ Σκροῦτζ ἀποφάσισε νὰ τοὺς κάνει τὴν τιμὴ. Καὶ ἡ γιορτὴ ἐξελίχτηκε θαυμάσια. Τὸ γεῦμα ἦταν νοστιμότατο. Ἀκολούθησαν μουσικὴ καὶ χορὸς. Ἐπαιξαν διάφορα διασκεδαστικὰ παιχνίδια καὶ φυσικὰ παντομίμα. Ἀλλὰ τὸ καλὺτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἐκεῖνη ἡ ξέφρενη χαρὰ πὺν ἔνωθε μέσα του ὁ Σκροῦτζ.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Σκροῦτζ πῆγε πολὺ νωρὶς στὸ γραφεῖο. Ἦθελε νὰ κάνει ἐκπληξη στὸν κλητῆρα του, πὺν ἤξερε ὅτι θὰ ἀργοῦσε νὰ φανεῖ στὴ δουλειά. Καὶ πράγματι, ὁ Μπόμπ Κράτσιτ ἦρθε λίγο πρὶν τὶς δέκα. Κάθησε ἀθόρυβα στὴ θέση του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Σκροῦτζ δὲ θὰ ἔπαιρνε εἶδηση τὴν καθυστέρησή του.

«Ἄαα!» γκρίνιαξε τότε ὁ Σκροῦτζ προσπαθώντας νὰ μιμηθεῖ τὸ γνωστὸ κακὸτροπο ὕφος του. «Τί σημαίνει πάλι αὐτό;».

«Συ-συ-συγγνώμη, κύριε», τραύλισε ὁ Μπόμπ Κράτσιτ, «δὲν πρόκειται νὰ ξαναργήσω».

«Καὶ πῶς μπορεῖς νὰ δίνεις τέτοιες ὑποσχέσεις;» τοῦ εἶπε μουτρωμένος ὁ Σκροῦτζ. Ὁ Μπόμπ ἄρχισε νὰ τρέμει. Φοβήθηκε τὴν ἀπόλυση.

«Πάντως, γιὰ τοῦτη τὴ φορά...» συνέχισε ὁ Σκροῦτζ «νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ αὐξήσω τὸ μισθό σου!».

Κατάπληκτος ὁ Μπόμπ σκέφτηκε νὰ τρέξει γιὰ βοήθεια. Νόμισε ὅτι ὁ ἐργοδότης του τρελάθηκε!

«Καλὰ Χριστούγεννα, ἀγόρι μου», τοῦ εἶπε τότε ἡρεμος καὶ χαμογελαστὸς ὁ Σκροῦτζ, μὲ τρόπο τόσο εἰλικρινῇ, ὥστε τελικὰ τὸν ἔπεισε ὅτι τὰ εἶχε τετρακόσια. «Καὶ ὅχι μόνο θὰ σοῦ κάνω αὐξηση, ἀλλὰ θὰ βοηθήσω καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Πήγαινε, ὅμως, πρῶτα σὲ παρακαλῶ, νὰ ἀγοράσεις κι ἄλλα κάρβουνα, θὰ ζεσταθοῦμε καλὰ κι ἔπειτα καθισμένοι δίπλα στὴ φωτιά θὰ συζητήσουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ὁ Σκροῦτζ κράτησε τὸ λόγο του. Καὶ σύντομα ὁ μικρὸς Τίμ ξεπέρασε τὴν ἀρρώστια, ἀπέκτησε δυνάμεις κι ἔγινε ἕνα γελαστὸ καὶ ὁμορφο ἀγόρι, πὺν ὁ Σκροῦτζ τὸ φρόντισε σὰν νὰ

ήταν δικό του παιδί. Ό πρώην τσιγκούνης έγινε πολύ γενναιόδωρος κι ήταν πάντα εύγενικός με όλους. Μερικοί βέβαια τόν κορόιδεψαν για τή μεταβολή τοῦ χαρακτήρα του. Αλλά ό Σκροῦτζ δέν ένοχλήθηκε γιατί, ὅπως εἶπε πολύ σοφά: «Καλύτερα νά σέ περιγελοῦν παρά νά σέ περιφρονοῦν!».

Ό Σκροῦτζ δέν ξαναεἶδε τὰ πνεύματα. Αλλά ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα, ὅπως λένε, δέν ὑπῆρχε ἄνθρωπος πού νά γιορτάζει καλύτερα τὰ Χριστούγεννα ἀπό τόν Ἐμπενέζερ Σκροῦτζ.

(http://users.uoa.gr/~nektar/arts/prose/charles_dickens_christmas_tales.htm)

Καλές Γιορτές

Με υγεία, αγάπη και ευτυχία!

(www.google.gr)

18-12-2020

63^ο Γενικό Λύκειο Αθηνών

Μαρία Ευγενίου

